

Κε ἀπὸ τῆ Βοσπορίτισσα τὴν Πόλι,
ποῦ τῶρα ἀπλώνει ἀσκλάβωτα τὰ χέρια
ΚΠαλαμ. Πεντασύλλ. 104. β) Δυσπειθής, ἀνυπότακτος
πολλαχ.: Ἀπὸ μικρὸ παιδὶ ἔτσι μεγάλωσεν, ἀσκλάβωτη, ἔς τὸ
δρόμο καὶ ἔς τὴν βάρκα ΚΠαλαμ. Τρισεύγ. 10. 2) Μεταφ.
ὁ ἐλεύθερος ὑποχρεώσεων ἐξ ὑποθήκης, δανείου, χρεῶν
κττ., ὁ εὐρισκόμενος εἰς τὴν ἀπόλυτον διάθεσιν τοῦ κατό-
χου πολλαχ.: Σπίτι - χωράφι ἀσκλάβωτο. Λεφτὰ ἀσκλάβωτα.

ἀσκλέπᾱστος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)
Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σκληπᾱστος
<σκληπᾱζω.

Ὁ μὴ ψωριάσας, ὁ μὴ παθὼν σκλέπαν.

ἀσκληπιὸς ὁ, ΠΓενναδ. 1037 — Λεξ. Πρω. Δημητρ.
Ἰσκληπιὸς Θήρ. ἀσκλέπια ἢ, Ζάκ. Κεφαλλ. — Λεξ. Δημητρ.
ἀσκλέπα Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ Λατιν. *asclepias*.

Τὸ φυτὸν χοῦα ἢ σαρκώδης (*houa* ἢ *asclepias car-
posa*) τῆς τάξεως τῶν ἀσκληπιαδωδῶν (*asclepiadaceae*)
Συνών. ἀγριοκέρι 2, κερράκι. [**]

ἀσκοαιμάτακας ὁ, ἀμάρτ. ἀσκομάδακας Νάξ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσκι καὶ αἱμάτακας.

Κυνορραίστης, κρότων κυνῶν. Συνών. τσιμπούρι.

ἀσκόγαλα τό, Ἡπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσκι καὶ γάλα.

Γάλα τὸ ὁποῖον βραζόμενον ἀλατίζεται καὶ διατηρεῖ-
ται ἐντὸς ἀσκοῦ, ὅπου συμπυκνοῦται ὀλίγον, τρώγεται δὲ
ὡς τυρὸς. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρμόγαλα 1.

ἀσκοδάβλα ἢ, Κρήτ. ἀσκοδάβλα Ἀντικίθ. Κρήτ.
(Μεραμβ. Σφακ. κ.ά.) Ἰσκοδάβλα Κρήτ. Ἰσκουτάβλα Σίκιν.
κ.ά. ἀσκουμπάβλα Στερελλ. (Ἀράχ.) Ἰσκουμπάβλα Στερε-
ελλ. (Ἀράχ.) Ἰσκουδάβλος ὁ, Πάρ. Ἰσκ'δάβλος Πάρ (Λεῦκ.)

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀσκοδάβλα. Περί τῆς ἀρχῆς τῆς λ.
ἰδ. ΣΞανθοῦδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918/20) 107 κέξ.

1) Δερμάτινος σίκλος ἐκ κατειργασμένου δέρματος
μετὰ στεφάνης ξυλίνης καὶ λαβῆς ἐπίσης ξυλίνης σχήματος
καμαρωτοῦ ἢ μετάλλινος κάδος χρησιμεύοντες πρὸς ἄν-
τλησιν ὕδατος ἐκ τῶν φρεάτων καὶ τῶν δεξαμενῶν Ἀντι-
κύθ. Κρήτ. (Μεραμβ. Σφακ. κ.ά.) Στερελλ. (Ἀράχ.): Πῆρε
τὴν ἀσκοδάβλα νὰ ποτίσῃ τὰ δζά. Ριζ' τὴν Ἰσκουμπάβλα ἔς τοῦ
π'γάδ' Ἀράχ. Συνών. ἀγκλιὰ 1, ἀνάσερμα 1 β, ἀνα-
συρτάρι, ἀνασυρτήρι 1, ἀνασυρτὸς Β 1, ἀσκοδά-
βλι 1, ἀσκος 3, κάδος, κουβάς, σικλί, σίκλος. 2)
Σακκίδιον ἐκ κατειργασμένου δέρματος πληρούμενον ὕδα-
τος καὶ ἀναρτώμενον εἰς εὐάερον τόπον πρὸς διατήρησιν
αὐτοῦ δροσεροῦ Κρήτ. 3) Ἀσκὸς παλαιὸς μεταχειρισμέ-
νος ἀνοικτὸς κατὰ τὸ ἄνω ἄκρον ἐν σχήματι σακκίου περι-
βάλλων τὸν κυρίως ἀσκὸν τὸν περιέχοντα τὸ ἔλαιον ὅταν
μεταφέρεται ἀπὸ τόπου εἰς τόπον Κρήτ. 4) Ἀσκὸς ἀνοι-
κτὸς ἀνηρημένος εἰς τὸ ἄκρον μακροῦ ξύλου πρὸς ὑποδο-
χὴν τῆς κόπρου τῶν ἀλωνιζόντων ζώων διὰ νὰ μὴ πέσῃ
εἰς τὸν σῖτον Σίκιν. 5) Πήλινον ἀγγεῖον ἔχον σχῆμα
πίθου καὶ λαβὴν τοξοειδῆ χρήσιμον πρὸς μεταφορὰν τρο-
φῆς εἰς τοὺς ἐργαζομένους εἰς τοὺς ἀγροὺς ἐργάτας Πάρ.
(Λεῦκ. κ.ά.) 6) Λάκκος ὀρυσσόμενος ὑπὸ παιδίων ἐν τῇ
ὁδῷ καὶ καλυπτόμενος διὰ φρυγάνων καὶ χώματος διὰ νὰ
ἐμπέσῃ ὁ πούς ἀνθρώπου ἢ ζώου διερχομένου Κρήτ.

ἀσκοδάβλι τό, ἀμάρτ. ἀσκουτάβλι Ἀμοργ. Ἰσκου-
τάβλι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκοδάβλα.

1) Ἀσκοδάβλα 1, ὁ ἰδ., Ἀμοργ. 2) Σκύτινον δοχεῖον
οἴνηρόν Κύπρ.

ἀσκόδεμα τό, ἀμάρτ. ἀσκόδημ-μαν Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσκι καὶ δέμα.

Τὸ λωρίον διὰ τοῦ ὁποῖου δένεται τὸ στόμα τοῦ ἀσκοῦ:
Παροιμ. Ὁ παππᾶς κρατεῖ τ' ἀδ-δὶν τὸ ἢ παππαδὶ τ' ἀσκό-
δημ-μαν (ἐπὶ πλεονεκτούντων ἐν ἀγῶνι).

ἀσκόδεσμα τό, Πελοπν. (Γέρμ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσκοδέσσω.

Τὸ νὰ ἀσθμαίνῃ τις, νὰ πνευστιᾷ.

ἀσκοδέσσω Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀσκο-
δέσσω Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκι καὶ τοῦ ρ. δέσσω.

1) Ἀσθμαίνω, πνευστιῶ Πελοπν. (Λακων. Μάν.): Ἀσκο-
δέσσει ὁ ἄρρωστος ἔς τὸ κρεβάτι Λακων. Τί τρέχεις κε ἀσκο-
δέσσεις; Μάν. 2) Ἐνεργ. καὶ μέσ. σφαδάζω Κεφαλλ.:
Ἀσκοδέσσει τὸ πουλλὶ (σφαδάζει ἐπὶ τοῦ ἐδάφους).

ἀσκοελαιὲς οἶ, Πελοπν. (Οἶν.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ.
ἀσκολαιὲς Αἴτωρ-γακοπ. Αἰ ἐδώδ. ἐλαιαί 23.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσκι καὶ ἐλαιός.

Ἐλαιαὶ διατηρούμεναι ἐντὸς ἀσκοῦ συνήθως μὲ ἔλαιον,
θρούμπην καὶ τεμάχια λεμονίου.

ἀσκοθάλασσα ἢ, Χίος — Λεξ. Λάουνδ. Βλαστ. 312
Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσκι καὶ θάλασσα. Ἡ λ. καὶ παρὰ Γερμ.

1) Τὰ μὴ σχηματίζοντα ἀφρὸν κύματα, ἔνθ' ἄν. Πβ.
ἀρχ. κοίλη θάλασσα. Ἰδ. Κορ. ἐν Πλουτ. Παρ. 6,356.
Συνών. ἀσκοθάλασσις, ἀσκοθάλασσον, φουσκο-
θάλασσις. 2) Θαλάσσιος ἀήρ μὲ σταγονίδια ἄλμυροῦ
ὑδατος Χίος: Ἡ ἀσκοθάλασσα τὰ πείραξε τὰ δέντρα.

ἀσκοθάλασσις ἢ, Χίος.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκοθάλασσα.

Ἀσκοθάλασσα 1, ὁ ἰδ.

ἀσκοθάλασσον τό, Κάρπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσκι καὶ θαλάσσι.

Ἀσκοθάλασσα 1, ὁ ἰδ.

ἀσκοινισιὰ ἢ, ἀμάρτ. ἀσκοιν'σά Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσκοίνιστος.

Ἡ ιδιότης τοῦ μὴ δεινομένου μὲ σχοινίον, τὸ ἐλεύθερον,
τὸ ἀτίθασον, ἐπὶ ζώων καὶ μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων.

ἀσκοίνιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσκοίν'στους Ἰμβρ. Σα-
μοθρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σκοινιστός <σκοι-
νίζω.

Ὁ μὴ δεινόμενος διὰ σχοινίου, ἐπὶ ζώου. Μεταφ. ἐπὶ
τοῦ ἀτιθάσου ἀνθρώπου.

ἀσκοκοίλης ἐπίθ. Λεξ. Λάουνδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσκι καὶ κοιλία.

Ὁ ἔχων μεγάλην κοιλίαν ὡς ἀσκόν, γάστρων. Συνών.
βορδωκοίλης, κοίλαρᾶς.

ἀσκοκούρι τό, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκι καὶ τοῦ ρ. κουρεύω.

Τὸ κούρεμα τῆς κόμης τοῦ ἀνθρώπου καθ' ὃν τρόπον
κείρονται οἱ ἀσκοί. Πβ. ἀσκόκουρος.

ἀσκόκουρος ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκι καὶ τοῦ ρ. κουρεύω.

Ὁ ἐν χρῷ κεκαρμένος δίκην ἀσκοῦ. Πβ. ἀσκοκούρι.

ἀσκόλαστα ἐπίρρ. Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) κ.ά.—
Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσκόλαστος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ. Τύπ.
ἀσχόλαστα παρὰ Σομ.

1) Ἄνευ διακοπῆς, ἀπαύστως, συνεχῶς ἔνθ' ἄν.: Δουλεύουμε ἔξι ὥρες ἀσκόλαστα Λεξ. Πρω. 2) Πρὸ τοῦ πέρας τῆς λειτουργίας ἢ τῶν σχολικῶν μαθημάτων τῆς ἡμέρας Λεξ. Δημητρ.: Ἀσκόλαστα ἢ ἐκκλησιὰ ἤρθε ὁ ταχυδρόμος. Ἦταν ἀκόμη ἀσκόλαστα, σὰν ἔστειλαν καὶ πῆραν τὸ παιδί.

ἀσκόλαστος ἐπίθ. σύννηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) ἀσκόλαστους βόρ. ἰδιώμ. ἀσκόλαγος Πελοπν. (Γέρμ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σκολαστός < σκολάζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Μπουνιαλ. Διήγ. Κρητ. πολέμ. 471, 16 (ἐκδ. ΑΞηρουχ.) «καὶ λογισμὸν ἀσκόλαστον ἔβανε ἔς τὸ κεφάλι».

1) Ὁ μὴ σχολάσας ἀπὸ τοῦ ἡμερησίου ἔργου τοῦ ἢ ὁ μὴ ἀπολυθεὶς καθόλου ἀπὸ τοῦ ἔργου τοῦ σύννηθ.: Οἱ χτίστες εἶναι ἀκόμη ἀσκόλαστοι. Σκόλασαν πολλοὺς ἀπὸ τῆ δουλειά, μόνο λίγοι ἔμειναν ἀσκόλαστοι πολλαχ. β) Ὁ μὴ σχολάσας ἀπὸ τῶν μαθημάτων τοῦ, ὁ μὴ ἀπολυθεὶς ἐκ τοῦ σχολείου σύννηθ. Πόντ. (Τραπ. κ.ά.): Ἀκόμα ἀσκόλαστα εἶναι τὰ παιδιὰ σύννηθ. || Φρ. Τὸ παιδί ἔμεινε ἀσκόλαστο (δὲν ἀπελύθη μετὰ τὸ τέλος τῶν μαθημάτων ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων, ἀλλ' ἐκρατήθη εἰς τὸ σχολεῖον πρὸς τιμωρίαν. Συνών. φρ. ἔμεινε νηστεία) Κρήτ. γ) Ὁ μὴ λήξας, ἐπὶ λειτουργίας, σχολείου κττ. σύννηθ.: Πάμε ἔς τὴν ἐκκλησιὰ καὶ μπορεῖ νά 'ναι ἀκόμη ἀσκόλαστη ἢ λειτουργιά. Μόνο ἢ πρώτη τάξι εἶναι ἀκόμη ἀσκόλαστη. 2) Ὁ μακρῶς διαρκείας, παρατεταμένος, ἀτελείωτος Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Μυριόφ.) Κωνπλ. Πελοπν. (Γέρμ. Μάν.): Μέρα ἀσκόλαστ' (ἐπὶ τῶν θερινῶν ἡμερῶν) Ζαγόρ. Ἐβρεχε νερὸ ἀσκόλαγο Μάν. Ἀκοπα κι ἀσκόλαστα ἔγιναν τὰ λόγια Μυριόφ. Ἀσκόλαστη κουβέντα Κωνπλ. Συνών. ἀτέλειωτος.

ἀσκομαντούρα ἢ, Ἰκαρ. — ΣΣκίτη Ἀπέθαντ. 11 — Λεξ. Λάουνδ. Περίδ. Βυζ. Βλαστ. 345 Πρω. Δημητρ. ἀσκουμαντούρα Θράκ. (Αἰν.) ἀσκομαδούρα Κρήτ. ἀσκομαδούρα Κορ. Ἀτ. 5, 25 ἀσκουμουντούρα Μακεδ. (Καταφύγ.) ἀσκοπαδούρα Κρήτ. (Ρέθυμν.) ἀσκοδαδούρα Κρήτ. (Σφσκ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσκι ἢ ἀσκός καὶ μαντούρα, παρ' ὁ καὶ παντούρα. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Ἀσκαυλος ἔνθ' ἄν.: Παίζει ἀσκομαδούρα Κρήτ. || Ποίημ. Καὶ τὸ φεγγάρι ἦταν ἔς τὴ χάσι του, τὸν οὐρανὸ τὸν ἔζωνε θολούρα, καὶ τὸ τελώνιο κάπου σφύριζε τὴν ζωτικειὰ τοῦ ἀσκομαντούρα ΣΣκίτης ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀγγεῖο 2 β, ἀγγεῖοπουλλο, ἄσκαρος, ἀσκαύλι, ἀσκοτσαμπούνα, ἀσκοτσάμπουννο, γκαίδα.

ἀσκομαντουράρις ὁ, ἀμάρτ. ἀσκομαδουράρις Κρήτ. Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκομαντούρα.

Ὁ παίζων τὸ μουσικὸν ὄργανον ἀσκομαντούρα.

ἀσκομάχημα τό, Κάμπ. Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀσκομάχημαν Κύπρ. ἴσκουμάχημα Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσκομαχῶ.

Ἀσθμα ἐκ κόπου ἢ δρόμου ἢ ἀσθενείας. Συνών. ἀγκομάχημα 1, ἀγκομαχητὸ 1, ἀσκομαχητὸ, ἀσκομάχι, λαχάνισμα.

ἀσκομαχητὸ τό, Κάμπ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) — Λεξ. Περίδ. Βυζ. Πρω. Δημητρ. ἴσκουμαχ'τὸ Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσκομαχῶ.

Ἀσκομάχημα, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Μ' ἔπιασε ἀσκομαχητὸ Μάν. Ἐχει ἀσκομαχητὸ Λακων.

ἀσκομάχι τό, ἀμάρτ. ἴσκομάχι Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσκομαχῶ.

Ἀσκομάχημα, ὁ ἰδ.

ἀσκομαχιάζυνέσκω Πελοπν. (Πάνιτσ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσκομαχιάζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -υνέσκω.

Ἀσκομαχιάζω 1, ὁ ἰδ.: Μὴ δὸνε παίρνετε κοδά, γιατί ἀσκομαχιάζυνέσκει. Ἡ ἀνηφόρα μὲ ἀσκομαχιάζυνέσκει.

ἀσκομαχιάζω Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκομάχι.

1) Ἀσθμαίνω, πνευστιῶ: Ἐτρεξα λίγο κι ἀσκομάχισα. Θὰ σὲ κάμω ν' ἀσκομαχιάσης καὶ νὰ μείνης μὲ ὥρα πίσω. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσκομάχομαι. Καὶ μετβ. κάμνω τινὰ νὰ ἀσθμαίνῃ, νὰ πνευστιῇ: Μὲ ἀσκομάχισε τοῦτος ὁ ἀνήφορος. 2) Ἀποκάμνω. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποστένω 4.

ἀσκομάχομαι Κάμπ.

Ἐκ τῶν ρ. ἀσκῶνω καὶ μάχομαι.

Ἀσθμαίνω: Ἀσκομάχεται ὅταν νὰ 'ναι τοῦ θανατῶ. Συνών. ἀγκομαχῶ, ἀσκομαχιάζυνέσκω, ἀσκομαχιάζω 1, ἀσκομαχῶ 1, λαχανιάζω. Μεταφ. ἐπὶ τῆς τρικυμιώδους θαλάσσης: Ἀσκομάχεται ἡ θάλασσα.

ἀσκομαχῶ Κάμπ. Κύπρ. Κωνπλ. Πελοπν. (Λακων. Οἰν.) Χίος κ.ά. — Λεξ. Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. ἀσκομαχῶ Πελοπν. (Μάν.) ἴσκομαχῶ Ἀνδρ. Θράκ. (Γέν.) Πελοπν. (Μάν.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) ἴσκουμαχῶ Ἰμβρ. Σαμοθρ. ἴσκουμαχῶν Εὐβ. (Στροπόν.) χασκομαχῶ Κύπρ. (Πάφ.) Μέσ. ἀσκομαχειοῦμαι Σίφν. ἀσκομαχειέμαι Θράκ. (Τσακίλ.) Πελοπν. (Κλουτσινοχ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσκῶνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -μαχῶ ἢ παρὰ τὸ ἀγκομαχῶ -γκομαχῶ ἀναπτυχθέντος ἐν ἀρχῇ τοῦ σ καὶ τοῦ προθετικοῦ ἀ- καθ' ὃ καὶ ἀσπιδοῦ παρὰ τὸ πηδῶ κττ. Ἡ λ. καὶ παρὰ ΚΔαπόντ. Μῦθ. 1 (ἐκδ. Εἰ Legrand Biblioth. 3, 259, 14) «Κυριακὴ ξημέρωμα ἦλθε ἀσκομαχῶντας». Τὸ χασκομαχῶ κατ' ἐπίδρασιν τοῦ χάσκω.

1) Ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀσθμαίνω, πνευστιῶ ἔνθ' ἄν.: Ἦτρεχα καὶ γὰ τοῦτο ἀσκομαχῶ Χίος. Ἀφ' τὸν πολὺν δρόμον ἀσκομαχοῦσαν αὐτόθι. Τί ἀσκομαχεῖς τόσο πολὺ σάνες τ' ἔρκεσαν πὲ τὴν ξεροδούλεια Γέν. Ἀσκομάχαγα καὶ δὲ δοροῦσα νὰ κάνω βῆμα Μάν. Τὸ ζαβᾶλ'κο τὸ γαδούρ'... ἀφανίσκε ν' ἀδιπατῇ καὶ νὰ ἴσκομαχειέται Τσακίλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσκομάχομαι. β) Ἀποκάμνω ἔνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποστένω 4. 2) Εἶμαι ὑπερπλήρης, ἐπὶ δοχείων Ἀνδρ.: Ἰσκομαχοῦνε οἱ ζάρες.

ἀσκόνιαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσκόνιαστους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σκονιαστός < σκονιάζω.

Ἀσκόνιστος, ὁ ἰδ.

ἀσκόνιστος ἐπίθ. κοιν. ἀσκόθ'στους βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σκονιστός < σκονίζω. Πβ. καὶ ἀρχ. ἐπίθ. ἀκόνιτος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ὁ μὴ ἔχων κονιορτόν, ὁ μὴ σκονισμένος: Ἀσκόνιστο ἐπιπλο-σπίτι κττ. Ἀσκόνιστα παπούτομα-ροῦχα κττ. κοιν. || Ἀσμ.

Τὸν ἥλιο τὸν ἀσκόνιστο ἔς τὸ πρόσωπό της βάνει καὶ τοῦ κοράκου τὸ φτερό βάνει καμαροφρύδι Κρήτ.

ἀσκόνταφτα ἐπίρρ. πολλαχ. ἀσκούνταφτα ΓΨυχάρ. Ταξίδι' 260 ἀσκόνταφτα Χίος.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσκόνταφτος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἀκωλύτως, ἀνεμποδίστως, ἀπροσκόπτως ἔνθ' ἄν.: Προχωρεῖ ἡ δίκη-ἡ δουλειὰ ἀσκόνταφτα. Προχωρεῖ ἔς τὰ μαθήματά του ἀσκόνταφτα πολλαχ.

